

Condiția umană

Samoila

Lumea cu ordinea ei relativă
Ne vinde ușor la preț de tarabă,
Și-având o trăire liber-parșivă
Bârfește adesea la șant ca o babă.

Nu se pricepe să râdă prea bine,
Își dă cu părerea despre ocară,
Între un țipăt și-o moarte se ține
Tocând o plăcere-n trăirea precară.

Lumea aceasta-nadins e făcută
Din oameni concreți, în cărți „neumblați”,
Legându-și speranța de vin și cucută
Ca semn evident că sunt inși limitați.

Al lor suflet pustiu abia îl zărești
Printre oase și vene prinse în piele,
Mintea clară nu-i vizitează-n ferești
Ce dau înspre ochii țintiți către stele.

Cum? De ce se întâmplă? Și în ce scop?
Întrebări vagi, ce nu-s pe-ale lor buze,
Le găsim, de vrem, la vestitul Esop,
Omul haios ce dorea să ne-amuze.

Treziți-vă ,totuși, voi oameni pierduți!
Ce sunteți valori de stirpe divină,
De ce așteptați, smeriți și tăcuți,
Să vină salvarea și ea să nu vină?

Facultatea cunoașterii voastre
Vă îmbracă-n sfințenii discrete,
Primate în taină sub zărilor-albastre
Ca gir existenței cu nuanțe concrete.

Căutați adevărul și nu-l refuzați,
Alfa și-omega în voi sunt sădite,
De ce vă grăbiți gândind să casați
Trăirile voastre ușor amorțite?

Viața perenă sădească-se-n voi
Ca idee de om botezat absolut,
De ce îmbrăcați sunteți tot goi,

Sărmane ființe croite din lut?

Spiritul vostru, poposit în sine,
Bine ar fi să se pună de acord
Cu foamea de-abis și setea de bine,
Apelând strategic la orice racord.

Aruncați-vă mintea în ascendent,
Abil trecătorul deoparte-l lăsați,
Fiți liberi ca pasărea în dependent,
Gol adevărul oricând să-l luați.

A voastră căderea în hău e reală,
Deși o negați uneori insistent,
Priviți orologiul, fără sfială,
Ce-a fost, a fost, acum e prezent!

Nu căutați neștiutul în lucruri,
Că nu-l veți găsi aici niciodată,
El se găsește departe de trucuri,
Având existența ascunsă, codată.

Sunteți dibaci inventând arsenale,
Voi, oameni, focul sacru-l păziți!
Între naștere și moarte e-o cale,
Mergeți pe ea sigur și nestingheriți!